

Ze kleurt zelf - 400 keer - het omslag in 8 juni 1983
wensch.C.

Dopheide - gedichtjes van een ex-verpleegster

(Van één onzer redacteurs)

Je ziet het Lucebert nog niet doen: voor eigen risico een boekje met gedichten uitgeven en op het schutblad stuk voor stuk (alle vierhonderd) de illustraties kleuren met een viltstift. Maar mevrouw Antje Hofmeester (71!) voelt zich niet de arrivé dichtster, die het grove werk door anderen laat doen. Zij, de bescheidenheid zelve, zet zich na gedane huishoudelijke arbeid aan de eettafel en kleurt gestaag verder. „Dopheide” heet haar gedichtenbundel, die ze uitgaf bij „Dekker en Huisman” in Wildervank. De bloemetjes paars-rose, de steeltjes groen. „Zoals het nederige heidebloempje op de schrale veengronden groeit, zo heb ik aarzelend dit bundeltje samengesteld”, schrijft ze in haar eigen voorwoord aan de lezer.

Ze vertrouwdde het zichzelf nauwelijks toe en toch heeft ze het gedaan, deze jonger uitzijnde, ex-verpleegster van het Sint Lucasziekenhuis, Ze verzamelde de gedichtjes die ze de afgelopen twintig jaar aan het papier toevertrouwde, zocht een drukker op en zette aldus - wat laat, dat wel - de kroon op haar levenswerk. Ze oogt bescheiden, is dat ook, maar weet daarnaast drommels goed wat ze wil. En dat was, na al die jaren, dat ze zichzelf gedrukt wilde zien. Alhoewel ze incalculerde dat erom gelachen zou kunnen worden. „Want

eigenlijk kan ik er met anderen niet over praten. Ik denk altijd dat ze 't gek zullen vinden”.

Dat zegt ze, maar ze weet ook, dat er heel wat mensen zijn die haar geschrijf op prijs stellen. Al zo'n twintig jaar maakt ze gedichtjes en levert ze korte stukjes proza voor het ziekenhuis-personeelsblad. Ze kreeg nooit zoveel reactie, ... „Maar nu zeggen ze, als ze dit boekje lezen: hé, wat leuk. Ik hoop maar dat ze het menen”.

Ze heeft er, zoals gezegd, vierhonderd van laten drukken en dat kostte een smak geld. Honderd boekjes geeft ze weg, de andere worden (bij „Schuringa” in Winschoten) verkocht (voor net geen tientje: f. 9.90). Ze verkocht zelf intussen zestig exemplaren, de weggeschonken exemplaren heel nadrukkelijk niet meegeteld. Als vrouw alleen en gewend om haar eigen boontjes te doppen, organiseerde ze alles zelf voor haar boekje. Zette zelfs een heuse presentatie op touw in het gebouw „De Medeklinker”, waar de pers haar lelijk liet stikken. Geen nood, onopvallend maar wel erg overtuigend toog ze ter kruistocht, zodat er vandaag dan toch „een stukkie” over haar gedichtenbundel in de krant verschijnt.

In haar gedichtjes legt ze haar hart en ziel open en bloot op tafel. Ongehuwd, al die jaren, dagelijks verkerend temidden van - vaak - honderden mensen, is ze toch een eenzaam persoon (gewest).

DEPRESSIE

Wáár kan ik schuilen?
Voor een hagelbui,
In een portiek,
ik zie er geen.
Wáár is de veilige haven,
voor de storm, die gaat komen,
en het schip dat in nood verkeert
voor het noodweer van mijn ziel?
Wáár kan ik schuilen,
voor mijn zorg en smart,
voor teleurstelling,
en eenzaamheid?
Zijt Gij de haven, Heer?
de beschermende toevlucht,
in elk verdriet?
Ook voor mij zondig mens.
Neem mij in Uw hoede,
Geef mij een schuilplaats
en wilt Gij mij brengen in de
haven van vrede en rust.
Laat de zon weer schijnen, Heer.

